

РЕШЕНИЕ

№ 1501

гр. София, 10.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.09.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **4554** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. И. К. срещу решение, постановено по НАХД № 4482 по описа за 2012г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105-ти състав. С решението съдът е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 118447 от 15.02.2012г. на Началник АНД Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл.183, ал.4, т.6 е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение по чл.104а от ЗДвП.

Оспорващият моли съда да отмени решението на СРС. В жалбата и в съдебно заседание излага доводи за това, че действителната фактическа обстановка е била различна от описаната в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП. Твърди, че не е използвал мобилния си телефон по време на движение, а е спрял, тъй като телефонът е звънял, и едва след спирането е започнал да разговаря. Излага подробни аргументи в подкрепа на това твърдение.

Ответникът по касационната жалба – СДВР не изпраща представител и не взема становище.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

При постановяване на решението си СРС е извършил проверка на издадените АУАН и НП. Проведен е разпит на свидетеля по акта – св.П.. Същият си спомня случая, макар и след предявяване на акта, което е обяснимо с оглед обема на работата и отдалечеността на случая във времето. Свидетелят потвърждава фактическата обстановка, описана в АУАН и в НП. В решението си съдът е приел за установена именно тази фактическа обстановка и не е кредитирал обясненията на наказаното лице. При тази фактическа обстановка СРС е направил правните си изводи.

След направена преценка на събраните пред районния съд доказателства настоящият състав споделя същите фактически констатации и правни изводи.

По отношение на изложените от наказаното лице в касационната жалба и пред съда подробни доводи - относно скоростта на неговото МПС, видимостта от мястото, на което са били полицаите до мястото на нарушението, наличието и друго ППС (трамвай), време за спиране при посочената скорост, време за реакция на единия и на другия полицаи, спирането на автомобила, началото на телефонния разговор и т.н. – съдът намира, че представляват защитна теза на жалбоподателя, което не се подкрепя от нито едно допустимо доказателство по делото и противоречи на останалите събрани доказателства. Приложените с касационната жалба писмени обяснения от М. П. Л. не са допустимо доказателство доколкото свидетелските показания се събират само устно. Действително, в жалбата до СРС касаторът е поискал събиране на гласни доказателства чрез разпит на тази свидетелка, каквито не са събирани от въззивния съд. Касаторът обаче не навежда такова конкретно касационно основание за процесуално нарушение, допуснато от въззивния съд при изясняване на спора от фактическа страна, а излага само съображения по същество. Касационната инстанция не следи служебно за наличието на процесуални нарушения от въззивния съд по аргумент от чл.218, ал.2 от АПК, а само за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, каквито нарушения не се констатираха.

Що се отнася до твърденията на жалбоподателя относно това колко минути е необходимо да се извършат действията по спиране на осем метра от кръстовището и съответно невярност на твърденията на контролните органи, то не е проведено доказване на такава теза и съдът без специални знания не би могъл да съобрази такава логическа конструкция за случилото се. А както се посочи вече няма наведено касационно основание за процесуално нарушение при събирането на доказателства пред СРС и съдът не може да се произнесе служебно.

С оглед всичко по-горе настоящият състав счита, че постановеното от районния съд съдебно решение не страда от наведеното от жалбоподателя несъответствие с материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 06.02.2013г., постановено по НАХД № 4482 по описа за 2012г., Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-ти състав.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.